

voegdheid, om op hem gestelde vragen niet te antwoorden, uiteraard nauwelijks bevorderlijk zijn.

De practische bezwaren, waarop in de memorie van toelichting met betrekking tot artikel 29 werd gewezen, werden in die memorie bedoeld als illustratie, dat met de in beginsel onjuiste voorschriften van het artikel ook in de practijk niet kan worden gewerkt. Een zoodanig artikel, door de overheidsorganen bezwaarlijk na te leven en dan ook in vele gevallen niet, althans niet overeenkomstig zijn strekking, nageleefd, schaadt op den duur den eerbied, aan de wet verschuldigd. Het benadeelt, toegepast, de rechtsbedeeling en keert zich zelfs veeltijds tegen de verdachten, in wier belang het werd bedoeld.

Eenige andere leden van de vaste Commissie zouden, blijkens het Verslag, een eenigszins andere mededeeling aan den verdachte willen voorstellen, naar analogie van de „caution”, die de Engelsche rechter tot den verdachte moet richten, en waarvan het voornaamste gedeelte luidt: „You are not obliged to say anything unless you desire to do so, but whatever you say will be taken down in writing, and may be given in evidence against you upon your trial.” Tegen dezen tekst bestaat echter een soortgelijk bezwaar als tegen de bestaande voorschriften van artikel 29, daar ook deze begint met de mededeeling aan den verdachte, dat hij niet verplicht is te antwoorden. Een zoodanige mededeeling, al betreft zij theoretisch uiteraard de juridische verplichtingen, moet noodwendig op eenvoudige verdachten, welke niet gewoon zijn tusschen het moreele en het juridische te onderscheiden, een verkeerde suggestie uitoefenen en zou in zeer vele gevallen worden opgevat als een uitnoodiging, ja zelfs als een aansporing om te zwijgen. De ondergeteekende meent zich te dezen geheel te moeten aansluiten bij de andere leden van de Commissie, die blijkens het Verslag op dit gevaar wezen.

Tegen den tekst, door deze laatste leden op hun beurt voorgesteld, bestaat bij den ondergeteekende echter eveneens bezwaar. Ook deze tekst, hoewel vergeleken bij den bestaanden van het Wetboek, in vele opzichten als een verbetering te beschouwen, suggereert, dat voor de verdachte zedelijk geenerlei verplichting tot antwoorden zou bestaan.

De invoeging, door de overige leden der Commissie in dezen tekst voorgesteld, is, gelijk na al het bovenstaande duidelijk zal zijn, voor den ondergeteekende a fortiori onaanvaardbaar.

De Minister van Justitie,
VAN SCHAİK.

63. 2.

VERSLAG.

De vaste Commissie voor Privaat- en Strafrecht is, na kennis genomen te hebben van de Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag wegens het wetsontwerp tot wijziging van artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering, van oordeel, dat door deze gewisselde schrifturen de openbare beraadslaging over het voorstel genoegzaam is voorbereid.

Vastgesteld den 28sten Januari 1937.

BAKKER—NORT.
BOON.
KATZ.
KORTENHORST.
GOSELING.
TERPSTRA.
DONKER.